

Istoria Ascunsă a Versetului Patruzeci - Numărul Treizeci și Doi

Ezechiel, numărul treisprezece

Jeff Pippenger

2026-10-02

Mesajul de avertizare din cartea lui Ezechiel este „semnul asediului”. Când a început asediul, soția lui Ezechiel a murit, iar lui Ezechiel i s-a poruncit să nu-i jelească moartea. Moartea ei, însoțită de lipsa lui de jale pentru moartea ei, simboliza asediul și distrugerea care se apropia asupra Ierusalimului. Faptele lui și moartea ei reprezintă un semn de avertizare, preînchipuind un viitor semn de avertizare prezentat de Isus, ca „urâciunea pustiirii”.

De aceea, când veți vedea urâciunea pustiirii, despre care a vorbit prorocul Daniel, stând în locul sfânt, (cine citește să înțeleagă), Matei 24:15.

Când stindardele romane au fost așezate înăuntrul incintei templului, creștinii din Ierusalim trebuiau să fugă din cetate. Cei doi martori ai semnelor nimicirii Ierusalimului subliniază seriozitatea recunoașterii „semnelor” înainte de asediu, iar inspirația identifică mai departe faptul că acești doi martori își găsesc „aplicația mai directă” în zilele de pe urmă. Vorbind despre avertizarea lui Hristos cu privire la nimicirea Ierusalimului în legătură cu Ezechiel și Ioan aflați într-o viziune a templului, sora White a scris:

„Deși aceste profeții au primit o împlinire parțială la distrugerea Ierusalimului, ele au o aplicare mai directă la zilele din urmă.”

„Stăm pe pragul unor evenimente mari și solemne. Profeția se împlinește cu repeziciune. Domnul este la ușă. În curând ni se va deschide înainte o perioadă de interes copleșitor pentru toți cei vii. Controversele din trecut urmează să fie reînviată; noi controverse se vor ivi. Scenele care urmează să se desfășoare în lumea noastră nu au fost încă nici măcar visate.”
Testimonies, volumul 5, 753.

În capitolul patru, lui Ezechiel i s-a poruncit să pună în scenă o pildă care sublinia „semnul asediului”. Ezechiel a pus în scenă o pildă de cinci ori în cartea sa, pe care frații săi au refuzat să o vadă. Ezechiel le-a vorbit de cinci ori fraților săi, iar ei au refuzat să audă. Pildele sale puse în scenă și mesajele sale ilustrează o clasă întreită în cinci feluri de fecioare nechibzuite, care refuză să primească sporirea „cunoștinței” asociate cu pildele și cuvintele sale. Acele cuvinte și pilde erau legate în mod direct de distrugerea Ierusalimului, care are „o aplicare mai directă la zilele din urmă”.

Tu, fiu al omului, ia-ți o cărămidă, pune-o înaintea ta și zugrăvește pe ea cetatea, și anume Ierusalimul. Apoi împresoară-o, zidește împotriva ei un turn de asediu, ridică împotriva ei o movilă și așază și tabăra împotriva ei; pune berbeci de izbire de jur împrejur împotriva ei. Mai ia-ți și o tigaie de fier și pune-o ca un zid de fier între tine și cetate; apoi întoarce-ți fața

împotriva ei, și ea va fi asediată, iar tu o vei împresura. Acesta va fi un semn pentru casa lui Israel.

Culcă-te și pe partea ta stângă și pune asupra ei nelegiuirea casei lui Israel; după numărul zilelor în care vei sta culcat pe ea, le vei purta nelegiuirea. Căci Eu am pus asupra ta anii nelegiurii lor, după numărul zilelor, trei sute nouăzeci de zile; astfel vei purta nelegiuirea casei lui Israel. Și, când le vei fi împlinit, culcă-te din nou pe partea ta dreaptă și vei purta nelegiuirea casei lui Iuda patruzeci de zile: ți-am rânduit fiecare zi pentru un an. De aceea îți vei îndrepta fața spre asediul Ierusalimului, îți vei descoperi brațul și vei proroci împotriva lui. Și iată, voi pune peste tine legături și nu te vei întoarce de pe o parte pe alta, până vei sfârși zilele asediului tău. Ezechiel 4:1–8.

Semn

Cuvântul „semn” apare de nouă ori în cartea lui Ezechiel. În capitolul patru, asediul Ierusalimului este „semnul” pentru casa lui Israel. În capitolul doisprezece, Ezechiel este din nou un „semn”, indicând asediul și nimicirea Ierusalimului.

Fiul omului, tu locuiești în mijlocul unei case răzvrătite, care are ochi să vadă, și nu vede; are urechi să audă, și nu aude; căci este o casă răzvrătită. De aceea, fiul omului, pregătește-ți lucrurile pentru strămutare și strămută-te ziua, sub ochii lor; să te strămuți din locul tău în alt loc, sub ochii lor: poate vor lua aminte, măcar că sunt o casă răzvrătită. Apoi să-ți scoți afară lucrurile ziua, sub ochii lor, ca lucruri pentru strămutare; iar tu să ieși seara, sub ochii lor, cum ies cei ce merg în robie. Să sapi prin zid sub ochii lor și să le scoți pe acolo. Sub ochii lor să le porți pe umeri și să le scoți afară în amurg; să-ți acoperi fața, ca să nu vezi pământul; căci te-am pus ca semn pentru casa lui Israel. Ezechiel 12:2–6.

Când casa răzvrătită a văzut parabola pusă în scenă, nu a știut ce însemna, așa că i-a cerut lui Ezechiel să o explice.

Fiul omului, nu ți-a spus ție casa lui Israel, casa cea răzvrătită: Ce faci? Spune-le: Așa zice Domnul Dumnezeu: această prorocie îl privește pe prințul din Ierusalim și toată casa lui Israel care este în mijlocul lor. Spune: Eu sunt semnul vostru; cum am făcut eu, așa li se va face și lor: vor fi strămutați și vor merge în robie. Ezechiel 12:9–11.

Asediul Ierusalimului este un semn pentru poporul lui Dumnezeu în zilele din urmă.

„Fiecare dintre profeții din vechime a vorbit mai puțin pentru vremea sa decât pentru a noastră, astfel încât profeția lor este în vigoare pentru noi. «Și toate aceste lucruri li s-au întâmplat ca pilde și au fost scrise pentru avertizarea noastră, peste care au venit sfârșiturile veacurilor.» 1 Corinteni 10:11. «Lor le-a fost descoperit că nu pentru ei înșiși, ci pentru noi slujeau aceste lucruri, care acum v-au fost vestite de cei ce v-au propovăduit Evanghelia prin Duhul Sfânt trimis din cer; în care chiar îngerii doresc să privească.» 1 Petru 1:12....”

„Biblia și-a adunat și și-a legat laolaltă comorile pentru această ultimă generație. Toate marile evenimente și toate tranzacțiile solemne ale istoriei Vechiului Testament s-au repetat și se repetă în biserică în aceste ultime zile.” Selected Messages, book 3, 338, 339.

În aceeași zi

Ezechiel, în parabola pusă în scenă a „asediului și nimicirii Ierusalimului”, este un semn pentru poporul lui Dumnezeu în zilele din urmă.

Din nou, în anul al nouălea, în luna a zecea, în ziua a zecea a lunii, cuvântul Domnului a venit la mine, zicând: „Fiul omului, scrie-ți numele zilei, chiar al acestei zile: împăratul Babilonului s-a așezat împotriva Ierusalimului chiar în această zi.”

Și rostește o pildă către casa răzvrătită și spune-le: Așa zice Domnul Dumnezeu: Pune o oală, pune-o pe foc și toarnă și apă în ea. Adună în ea bucățile ei, chiar orice bucată bună, coapsa și spata; umple-o cu oasele cele alese. Ia ce este mai ales din turmă și pune și oase sub ea și fă-o să fiarbă bine, și să fiarbă oasele ei înăuntru. De aceea, așa zice Domnul Dumnezeu: Vai de cetatea vărsătoare de sânge, de oala a cărei zgură este în ea și a cărei zgură n-a ieșit din ea! Scoate-o afară bucată cu bucată; să nu cadă niciun sort asupra ei. Căci sângele ei este în mijlocul ei; l-a pus pe vârful unei stânci; nu l-a turnat pe pământ, ca să-l acopere cu țărână; Ca să facă să se ridice mânia spre a aduce răzbunare, i-am pus sângele pe vârful unei stânci, ca să nu fie acoperit.

De aceea, așa vorbește Domnul Dumnezeu: Vai de cetatea vărsătoare de sânge! Voi face și grămada pentru foc mare. Pune lemne, aprinde focul, mistuie carnea, potrivește bine mirodeniile și lasă oasele să fie arse. Apoi pune-o goală pe cărbunii ei, ca arama ei să se încingă și să ardă, iar necurăția ei să se topească în ea, și zgura ei să fie mistuită. S-a istovit cu minciuni, dar marea ei zgură n-a ieșit din ea: zgura ei va fi în foc. În necurăția ta este desfrânare; pentru că te-am curățit, și tu n-ai fost curățită, nu vei mai fi curățită de necurăția ta, până voi face să se odihnească urgia Mea peste tine. Eu, Domnul, am vorbit: lucrul acesta se va întâmpla, și Eu îl voi face; nu Mă voi da înapoi, nu voi cruța și nu-Mi va părea rău; după căile tale și după faptele tale te vor judeca, zice Domnul Dumnezeu.

Și cuvântul Domnului a venit la mine, zicând: Fiul omului, iată, îți iau dintr-o lovitură dorința ochilor tăi; totuși să nu bocești, nici să plângi și nici să-ți curgă lacrimile. Suspină în tăcere, să nu faci jale pentru mort; leagă-ți acoperământul capului pe tine și pune-ți încălțăminte în picioare; să nu-ți acoperi buzele și să nu mănânci pâinea oamenilor. Astfel am vorbit poporului dimineața; și seara a murit soția mea; iar dimineața am făcut cum mi se poruncise. Și poporul mi-a zis: Nu ne vei spune ce înseamnă pentru noi aceste lucruri, de faci astfel?

Atunci le-am răspuns: Cuvântul Domnului a venit la mine, zicând: „Vorbește casei lui Israel: Așa vorbește Domnul Dumnezeu: Iată, voi pângări locașul Meu cel sfânt, mândria puterii voastre, desfătarea ochilor voștri și ceea ce cruță sufletul vostru; iar fiii voștri și fiicele voastre, pe care i-ați lăsat în urmă, vor cădea de sabie. Și veți face cum am făcut eu: nu vă veți acoperi buzele și nu veți mânca pâinea oamenilor. Turbanele vă vor fi pe cap și încălțăminte în picioare; nu vă veți jeli, nici nu veți plânge, ci vă veți topi în nelegiuirile voastre și vă veți tângui unul către altul. Astfel, Ezechiel vă este un semn: după tot ce a făcut el, așa veți face și voi; și când se va întâmpla aceasta, veți ști că Eu sunt Domnul Dumnezeu.” Ezechiel 24:1–24.

Ezechiel este un semn care identifică începutul asediului și distrugerea finală a Ierusalimului, iar după aceea, captivitatea membrilor bisericii adventiste de ziua a șaptea din Laodicea.

„Când Hristos a privit de pe culmea Muntelui Măslinilor, El a văzut această stare de lucruri existând în fiecare biserică. Avertizările coboară asupra tuturor acelora care calcă pe urmele poporului din Ierusalim, care avusese o lumină atât de mare. Acest popor stă înaintea noastră ca o avertizare. Prin respingerea avertismentelor lui Dumnezeu în această vreme a noastră, oamenii repetă păcatul Ierusalimului. Domnul vede ceea ce agentul omenesc nu vede și nu va vedea — rezultatul tuturor planurilor omenești din Battle Creek. El a făcut tot ceea ce putea face un Dumnezeu. El a făcut să strălucească lumina înaintea ochilor poporului, pentru ca păcatele lor să nu ajungă la hotarul unde pocăința nu mai poate fi simțită. Dar, printr-un îndelung proces de îndepărtare de principiile drepte și neprihănite, oamenii s-au așezat acolo unde lumina și adevărul, dreptatea și mila nu mai sunt deosebite. Acest curs a devenit parte a însăși naturii lor.” Testimonies, volumul 8, 68.

Cei Doi Martori ai lui Alfa și Omega

Ezechiel fusese făcut mut în chip supranatural și i s-a adus la cunoștință că, atunci când Ierusalimul avea să cadă, va putea din nou să vorbească și că atunci avea să fie un „semn”. Faptul că Ezechiel nu și-a jelit soția la moartea ei a marcat semnul alfa la începutul asediului, iar deschiderea gurii lui Ezechiel când a căzut Ierusalimul a fost semnul omega. Asediul până la nimicire este marcat de un semn la început și la sfârșit. În cadrul aceleiași ilustrații, o a doua mărturie despre un semn alfa și omega este reprezentată prin moartea „dorinței ochilor lui Ezechiel” ca alfa și moartea „dorinței ochilor” poporului ca semnul omega al perioadei. Perioada de un an și jumătate poartă două mărturii ale unui alfa și ale unui omega. Moartea soției lui Ezechiel a reprezentat robia și călcarea în picioare a oștirii, iar moartea omega a Ierusalimului a reprezentat călcarea în picioare a sanctuarului.

Astfel, Ezechiel vă este un semn: după tot ce a făcut el, așa veți face; și când aceasta se va împlini, veți cunoaște că Eu sunt Domnul Dumnezeu. Și tu, fiul omului, oare nu va fi în ziua când voi lua de la ei tăria lor, bucuria slavei lor, dorința ochilor lor și lucrul spre care își îndreaptă inima, pe fiii și pe fiicele lor, că în ziua aceea cel ce va scăpa va veni la tine, ca să te facă să auzi cu urechile tale? În ziua aceea ți se va deschide gura înaintea celui care a scăpat, și vei vorbi și nu vei mai fi mut; și le vei fi un semn, iar ei vor cunoaște că Eu sunt Domnul. Ezechiel 24:24–27.

Șase morți

Moartea soției lui Ezechiel marchează începutul asediului și moartea Ierusalimului, care, în mod profetic, este mireasa lui Hristos, și ilustrează apropiata lege duminicală, care este precedată de o perioadă reprezentată prin asediu. Perioada asediului și distrugerea sunt două repere distincte, deși direct legate între ele. Asediul este o perioadă de timp, iar distrugerea este un punct în timp. Distrugerea este legea duminicală care este precedată de perioada formării chipului fiarei. Perioada chipului fiarei se încheie cu semnul fiarei. Când Isus a identificat semnul distrugerii Ierusalimului în Matei douăzeci și patru, El a făcut referire și la zilele lui Noe.

Dar, cum au fost zilele lui Noe, așa va fi și venirea Fiului omului. Căci, cum erau în zilele de dinainte de potop: mâncau și beau, se însurau și se măritau, până în ziua când Noe a intrat în

corabie, și n-au știut nimic până când a venit potopul și i-a luat pe toți; tot așa va fi și venirea Fiului omului. Matei 24:37–39.

În zilele lui Noe, ușa timpului de probă a fost închisă, prefigurând astfel legea duminicală care va veni curând, lege care este de asemenea prefigurată prin închiderea ușii la 22 octombrie 1844. Perioada de la adunarea de tabără de la Exeter din 12–17 august 1844 reprezintă o perioadă profetică ce conduce la o ușă închisă.

În zilele lui Noe, Noe îl reprezenta pe cel de-al treilea înger, iar cel de-al treilea înger a ajuns la ușa închisă din 22 octombrie 1844. În zilele lui Noe, care, potrivit lui Isus, aveau să fie ca „venirea Fiului omului”, cei trei îngeri din Apocalipsa paisprezece au condus la ușa închisă. William Miller a reprezentat solia primului înger și a fost prefigurat de Enoh în zilele lui Noe. Iuda identifică solia lui Enoh ca fiind paralelă cu solia lui Miller.

Și Enoh, al șaptelea de la Adam, a prorocit și despre aceștia, zicând: Iată, Domnul vine cu zecile de mii de sfinți ai Săi, ca să execute judecata asupra tuturor și să-i dovedească pe toți cei nelegiuîți dintre ei de toate faptele lor de nelegiuire pe care le-au săvârșit în chip nelegiuit și de toate cuvintele aspre pe care păcătoșii nelegiuîți le-au rostit împotriva Lui. Iuda 1:14, 15.

Mesajul primului înger al lui Miller a vestit „judecata”, așa cum era prefigurată prin mesajul lui Enoh. Începutul lui Enoh este marcat prin faptul că el este „al șaptelea de la Adam”. Mesajul lui Miller a început și s-a încheiat odată cu sosirea celor „șapte vremi” asupra împărăției de nord, iar patruzeci și șase de ani mai târziu al treilea înger a sosit la 22 octombrie 1844, când „șapte vremi” asupra împărăției de sud s-au împlinit. Atât Enoh, cât și Miller, care au fost soli ai ceasului judecării, au început cu identificarea numărului șapte. Perioada care a început cu Enoh, al șaptelea, s-a încheiat cu șapte zile în care animalele au intrat în arcă, până când ușa a fost închisă în chip supranatural. Isus ilustrează întotdeauna sfârșitul prin început.

Enoh a născut pe Matusalem, care, la rândul lui, a născut pe Lameh. Lameh și Matusalem reprezintă solia celui de-al doilea înger și, de asemenea, solia strigătului de la miezul nopții. Strigătul de la miezul nopții a înaintat până la ușa închisă și este astfel reprezentat de Matusalem, care a murit în anul potopului. Lameh reprezenta solia celui de-al doilea înger, iar Lameh a murit cu cinci ani înainte de potop. Cei cinci ani de la moartea lui Lameh până la moartea lui Matusalem, când ușa s-a închis, au prefigurat moartea miresei lui Ezechiel, marcând începutul perioadei care a dus la moartea miresei lui Hristos, reprezentată de Matusalem.

Enoh l-a preînchipuit pe primul înger care a sosit în 1798, Lameh l-a preînchipuit pe al doilea înger care a sosit la 19 aprilie 1844, iar Metusala a preînchipuit strigătul de la miezul nopții, de la Exeter până la ușa închisă din 22 octombrie 1844, care a fost preînchipuită de Noe. Cei cinci ani de la moartea lui Lameh până la moartea lui Metusala au preînchipuit anul și jumătate de la 587 î.Hr. până la 586 î.Hr. Acei cinci ani de la Lameh la Metusala preînchipuie cinci ani de la 1448 până la 1453.

La 31 octombrie 1448, Ioan Palaiologos a murit, iar fratele său, Constantin al unsprezecelea (ultimul Constantin), a căutat permisiunea de a urca pe tronul Romei răsăritene din partea puterii

turcești islamice. Supunerea sa, la 27 iulie 1299, a împlinit cea de-a doua perioadă de o sută cincizeci de ani din Apocalipsa nouă, prezentată în versetul zece. La cinci ani după moartea lui Ioan Palaiologos, fratele său, Constantin al unsprezecelea, a murit pe zidurile Constantinopolului, în timp ce Mehmed al II-lea cucerea imperiul bizantin al Romei răsăritene. Mehmed este derivarea turcească a lui Mohammed, astfel că moartea primului Mohammed, în 632, care a început prima profeție de o sută cincizeci de ani din Apocalipsa nouă (aflată în versetul cinci), și care s-a încheiat cu moartea ultimului Constantin în mâinile lui „Mohammed al doilea”, opt sute douăzeci și unu de ani mai târziu. Cu cinci ani înainte de moartea sa, Mohammed prezisese pieirea Romei, iar aceasta a fost împlinită de turcul numit Mohammed al doilea.

Constantin, ultimul, al unsprezecelea, a murit în bătălia pentru Constantinopol, identificând astfel cei cinci ani de la moartea fratelui său Ioan până la moartea sa. Acei cinci ani au fost prefigurați de cei cinci ani de la moartea lui Lameh, fiul, până la moartea lui Metusala, tatăl, cinci ani mai târziu, când ușa s-a închis asupra corăbiei. Astfel, moartea soției lui Ezechiel a fost prefigurată de moartea lui Lameh, iar împreună ele aduc mărturie despre moartea lui Ioan Paleologul în 1448. Moartea ulterioară a lui Metusala se aliniază cu moartea miresei lui Hristos și cu distrugerea Ierusalimului în 586 î.Hr., iar împreună ele se aliniază cu moartea lui Constantin al unsprezecelea.

Cele trei mărturii ale unei perioade profetice care începe și se încheie cu o moarte ilustrează perioada formării chipului fiarei, care se încheie cu semnul fiarei, și se aliniază cu proclamarea strigătului de la miezul nopții în istoria millerită și cu formarea chipului fiarei, care se încheie cu semnul fiarei, în istoria noastră actuală. Când semnul fiarei se va împlini prin legea duminicală care urmează să vină în curând, „vorbirea” profetică va veni în armonie cu faptul că Ezechiel a putut să „vorbească” din propria sa voință atunci când Ierusalimul a fost distrus.

Vorbind

La legea duminicală, care este prefigurată de distrugerea Ierusalimului, vorbirea profetică a Statelor Unite este marcată atunci când profetul mincinos vorbește ca un balaur.

Și am văzut ridicându-se din pământ o altă fiară; și avea două coarne ca ale unui miel și vorbea ca un balaur. Apocalipsa 13:11.

La legea duminicală, Balaam își lovește măgărița a treia oară, iar atunci măgărița vorbește.

Și Domnul a deschis gura măgăriței, iar ea a zis lui Balaam: „Ce ți-am făcut de m-ai bătut de trei ori acestea?” Și Balaam a zis măgăriței: „Pentru că ți-ai bătut joc de mine; de-aș avea o sabie în mână, acum te-aș ucide.” Și măgărița a zis lui Balaam: „Nu sunt eu măgărița ta, pe care ai călărit-o de când este a ta până în ziua aceasta? Mi-a fost vreodată obiceiul să-ți fac așa?” Și el a zis: „Nu.” Numeri 22:28–30.

Prorocul mincinos vorbește la legea duminicală, iar Islamul vorbește și el la legea duminicală. Amândoi sunt, din punct de vedere profetic, proroci mincinoși. La legea duminicală, „viziunea” din Habacuc, care a întârziat, vorbește.

Căci vedenia este încă pentru un timp hotărât, dar la sfârșit ea va vorbi și nu va minți; deși întârzie, așteapt-o, fiindcă va veni negreșit, nu va întârzia. Habacuc 2:3.

Habacuc este adevăratul profet care vorbește în contrast cu prorocii mincinoși. „Vedenia” lui Habacuc vorbește prin gura lui Ezechiel, odinioară mut, a cărui gură este apoi deschisă. Făgăduința de a fi gura lui Dumnezeu i-a fost dată lui Ieremia.

„De ce este durerea mea necurmată și rana mea nevindecabilă, care nu voiește să se tămăduiască? Îmi vei fi Tu oare cu totul ca un mincinos și ca niște ape care seacă?” De aceea, așa zice Domnul: „Dacă te vei întoarce, te voi aduce iarăși, și vei sta înaintea Mea; și dacă vei scoate ce este prețios din ce este josnic, vei fi ca gura Mea; ei se vor întoarce la tine, dar tu să nu te întorci la ei.” Ieremia 15:18, 19.

La legea duminicală, cele nouă luni de muțenie ale lui Zaharia s-au încheiat când a vorbit și a confirmat că numele fiului său trebuia să fie Ioan. Zaharia reprezenta conducerea care nu crede cuvântul celui de-al treilea înger, iar Ioan reprezenta mișcarea lui Ilie, biserica ce avea să pregătească calea pentru a Doua Venire a lui Hristos.

Și Zaharia a zis către înger: Prin ce voi cunoaște aceasta? Căci eu sunt bătrân, iar soția mea este înaintată în vârstă. Și îngerul, răspunzând, i-a zis: Eu sunt Gabriel, care stau înaintea lui Dumnezeu; și am fost trimis să-ți vorbesc și să-ți vestesc aceste bune vestiri. Și, iată, vei fi mut și nu vei putea vorbi până în ziua când aceste lucruri se vor împlini, pentru că n-ai crezut cuvintele mele, care se vor împlini la vremea lor.

Și poporul îl aștepta pe Zaharia și se mira că zăbovea atât de mult în templu. Iar când a ieșit, nu le putea vorbi; și au înțeles că văzuse o vedenie în templu, căci le făcea semne și a rămas mut. Luca 1:18–22.

Zaharia era din a opta ceată a preoților.

În zilele lui Irod, împăratul Iudeii, era un preot anume, numit Zaharia, din ceata lui Abia; iar soția lui era dintre fiicele lui Aaron, și numele ei era Elisabeta. Și amândoi erau drepti înaintea lui Dumnezeu, umblând fără prihană în toate poruncile și rânduielile Domnului. Și nu aveau niciun copil, pentru că Elisabeta era stearpă, și amândoi erau acum înaintați în vârstă. Și s-a întâmplat că, pe când își împlinea slujba preotească înaintea lui Dumnezeu, la rândul cetei sale, potrivit obiceiului slujbei preotești, i-a căzut sorțul să ardă tămâie când a intrat în templul Domnului. Și toată mulțimea poporului se ruga afară, la ceasul tămâierii. Luca 1:5–10.

Toți profeții reprezintă zilele de pe urmă, iar Zaharia a intrat în templu, așa cum a făcut și Ezechiel. El era din ceata a opta de preoți, marcând un simbol al celor opt suflete din corabia lui Noe, care au trecut din lumea veche în cea nouă. Atât el, cât și soția sa erau fără prihană, dar Zaharia se va îndoi de cuvintele lui Gabriel. Mișcarea Millerită a început ca filadelfieni (fără prihană), dar a trecut la laodiceeni în 1856. În zilele de pe urmă, mesajul îngerului este mesajul celui de-al treilea înger, iar mesajul lui Gabriel către Zaharia reprezintă mesajul celui de-al treilea înger și, de asemenea, mesajul lui Ilie, așa cum este reprezentat de Ioan Botezătorul.

Și i s-a arătat un înger al Domnului, stând la dreapta altarului tămâierii. Și, când l-a văzut Zaharia, s-a tulburat și l-a cuprins frica. Dar îngerul i-a zis: Nu te teme, Zaharia, fiindcă rugăciunea ta a fost ascultată; și soția ta, Elisabeta, îți va naște un fiu și-i vei pune numele Ioan. Și vei avea bucurie și veselie; și mulți se vor bucura de nașterea lui. Căci va fi mare înaintea Domnului și nu va bea nici vin, nici băutură amestecată; și se va umple de Duhul Sfânt încă din pânțele mamei sale. Și pe mulți dintre fiii lui Israel îi va întoarce la Domnul Dumnezeu lor. Și va merge înaintea Lui în duhul și puterea lui Ilie, ca să întoarcă inimile părinților spre copii, și pe cei neascultători la înțelepciunea celor drepti; ca să pregătească Domnului un popor gata pregătit. Iar Zaharia a zis îngerului: După ce voi cunoaște aceasta? Fiindcă eu sunt bătrân, iar soția mea este înaintată în vârstă. Și îngerul, răspunzând, i-a zis: Eu sunt Gabriel, care stau în prezența lui Dumnezeu; și sunt trimis să-ți vorbesc și să-ți aduc această veste bună. Luca 1:11–19.

Zaharia s-a îndoit că soția lui Ilie care avea să vină se va împlini.

Iată, vă voi trimite pe prorocul Ilie înainte de venirea zilei celei mari și înfricoșătoare a Domnului; și el va întoarce inima părinților spre copii și inima copiilor spre părinții lor, ca nu cumva să vin și să lovesc țara cu blestem. Maleahi 4:5, 6.

Sora White, în contextul sigilării din Ezechiel capitolul nouă, arată de ce conducerea bisericii adventiste de ziua a șaptea laodiceene a fost preînchipuită prin necredința lui Zaharia.

„Clasa celor care nu se simt întristați de propria lor decădere spirituală și nici nu plâng pentru păcatele altora va fi lăsată fără sigiliul lui Dumnezeu. Domnul le dă poruncă solilor Săi, oamenii cu arme de nimicire în mâini: «Mergeți după el prin cetate și loviți: ochiul vostru să nu cruce și să nu vă fie milă; ucideți cu desăvârșire bătrâni și tineri, fecioare, copilași și femei; dar să nu vă apropiați de niciun om asupra căruia este semnul; și începeți de la sanctuarul Meu. Atunci au început cu bătrânii care erau înaintea casei.»”

„Aici vedem că biserica — sanctuarul Domnului — a fost cea dintâi care a simțit lovitura mâniei lui Dumnezeu. Bătrânii, aceia căroră Dumnezeu le dăduse o mare lumină și care stătuseră ca păzitori ai intereselor spirituale ale poporului, își trădaseră încredințarea. Ei adoptaseră poziția că nu trebuie să așteptăm minuni și manifestarea vădită a puterii lui Dumnezeu ca în zilele de odinioară. Vremurile s-au schimbat. Aceste cuvinte le întăresc necredința, iar ei spun: Domnul nu va face nici bine, nici rău. El este prea milostiv ca să-Și cerceteze poporul cu judecată. Astfel, «Pace și liniște» este strigătul unor oameni care nu-și vor mai ridica niciodată glasul ca o trâmbiță, pentru a arăta poporului lui Dumnezeu fărădelegile lui și casei lui Iacov păcatele ei. Acești câini muți, care nu voiau să latre, sunt cei care simt dreapta răzbunare a unui Dumnezeu ofensat. Bărbați, fecioare și copilași pier împreună.”

Testimonies, volumul 5, 211.

Zaharia s-a îndoit de solia celui de-al treilea înger, care este solia lui Ilie ce repetă istoria lui Ioan Botezătorul, precum și istoria lui William Miller.

Cinci luni

Elisabeta și-a ascuns sarcina timp de cinci luni.

Și, după acele zile, soția lui, Elisabeta, a zămislit și s-a ascuns timp de cinci luni, zicând: „Așa mi-a făcut Domnul în zilele în care Și-a aruncat privirea spre mine, ca să-mi ia ocara dintre oameni.” Și în luna a șasea, îngerul Gabriel a fost trimis de Dumnezeu într-o cetate din Galileea, numită Nazaret. Luca 1:24–26.

Zaharia era din a opta ceată a preoților, în concordanță cu tăierea împrejur a fiului său Ioan în a opta zi, când Zaharia avea să vorbească din nou. El și fiul său, Ioan, îi reprezintă pe cele opt suflete care au fost în arca lui Noe, care au fost ascunse de moartea adusă de apele potopului timp de cinci luni, sau o sută cincizeci de zile. Cele o sută cincizeci de zile ale sarcinii și ale apelor potopului se aliniază cu cele două perioade de câte cinci luni din Apocalipsa nouă.

Zaharia și fiul său Ioan reprezintă, de asemenea, momentul în care a șaptea biserică, Laodicea, trece la a opta biserică, Filadelfia. De la slujirea lui Zaharia în timpul celei de-a opta cete până la circumciderea fiului său Ioan în a opta zi se reprezintă o perioadă profetică, în care numărul opt identifică începutul și sfârșitul. În cadrul acelei perioade profetice există o perioadă de cinci luni, reprezentând un timp de ascundere.

„Vorbirea” profeției identifică legea duminicală care urmează curând, astfel că Zaharia vorbește la momentul legii duminicale, când fiul său este pecetluit, așa cum este reprezentat prin actul circumciziei. În acea istorie, înainte de legea duminicală, când Zaharia vorbește, la sfârșitul a cinci luni, în a șasea lună Maria o vizitează pe Elisabeta, iar Duhul Sfânt o unge pe Elisabeta, care, ca femeie, reprezintă ungerea bisericii lui Dumnezeu cu patru luni înainte de legea duminicală care urmează curând.

Și Maria s-a sculat în zilele acelea și s-a dus în grabă în ținutul muntos, într-o cetate a lui Iuda; și a intrat în casa lui Zaharia și a salutat-o pe Elisabeta. Și s-a întâmplat că, atunci când Elisabeta a auzit salutarea Mariei, pruncul a săltat în pântecele ei; și Elisabeta s-a umplut de Duhul Sfânt. Și a strigat cu glas tare și a zis: Binecuvântată ești tu între femei și binecuvântat este rodul pântecelei tale. Și de unde îmi este dat mie aceasta, ca mama Domnului meu să vină la mine? Căci, iată, de îndată ce glasul salutării tale a sunat în urechile mele, pruncul a săltat de bucurie în pântecele meu. Și fericită este aceea care a crezut, pentru că se vor împlini lucrurile care i-au fost spuse din partea Domnului. Luca 1:39–45.

La sfârșitul celor cinci luni, Elisabeta i-a vorbit Mariei „cu glas tare”, lăudând credința Mariei în solia lui Gabriel, care în zilele de pe urmă este solia celui de-al treilea înger. Soțul Elisabetei, Zaharia, nu crezuse, însă Maria da. Maria a auzit solia lui Gabriel la cinci luni după Zaharia, astfel încât credința ei în al treilea înger este marcată ca sosind după ce solia ascunsă a celor cinci luni a fost descoperită. Solia ascunsă a celor cinci luni în zilele de pe urmă este primele cinci luni din Apocalipsa nouă cu versetul cinci. Maria reprezintă biserica zilelor de pe urmă care primește solia celui de-al treilea înger, care include o dezpecetluire specială a celor cinci luni chiar înainte ca proclamarea legii duminicale care va veni curând să ajungă aproximativ patru luni mai târziu.

La bornele de drum ale vizitei Mariei, mișcarea primului și a celui de-al doilea înger, reprezentată de Zaharia și Elisabeta, se leagă de mișcarea celui de-al treilea înger, reprezentată de Maria și Iosif. Zaharia reprezintă un slujbaş al unei biserici care nu a crezut solia celui de-al treilea înger, iar Iosif,

tâmplarul, reprezintă o mișcare înfățișată prin lucrare de autosusținere. Adventismul se încheie așa cum a început, iar el a început ca o mișcare, nu ca o structură bisericească organizată. Mișcarea celor o sută patruzeci și patru de mii, reprezentată de Iosif, Maria și Hristos, este înrudită direct cu mișcarea millerită, reprezentată de Zaharia, Elisabeta și Ioan, iar necredința din 1863 este reprezentată de Zaharia. 1863 reprezintă necredința față de soliile primului și celui de-al doilea înger, iar mișcarea celui de-al treilea înger reprezintă credința Mariei.

„Îngeri au fost trimiși să-l ajute pe îngerul cel puternic din cer și am auzit glasuri care păreau să răsună pretutindeni: «Ieșiți din ea, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei și să nu primiți din plăgile ei. Căci păcatele ei au ajuns până la cer, și Dumnezeu Și-a adus aminte de nelegiuirile ei.» Acest mesaj părea să fie un adaos la cel de-al treilea mesaj, unindu-se cu el așa cum strigătul de la miezul nopții s-a unit cu mesajul celui de-al doilea înger în 1844. Slava lui Dumnezeu s-a odihnit asupra sfinților răbdători, care așteptau, iar ei au dat fără teamă ultima avertizare solemnă, proclamând căderea Babilonului și chemând poporul lui Dumnezeu să iasă din el, pentru ca să poată scăpa de soarta lui înfricoșătoare.” Early Writings, 277.

Unirea a două solii este reprezentată prin vizita Mariei la Elisabeta, iar acel moment a sosit atunci când cele cinci luni ascunse sunt descoperite. Acel punct este locul în care două profeții se unesc și sunt proclamate împreună. Una a fost proclamată de Elisabeta, iar cealaltă de Maria. Unirea a două solii identifică momentul în care strigătul de la miezul nopții se unește cu solia îngerului al doilea, iar aceasta a avut loc în istoria millerită, la adunarea de tabără de la Exeter.

După ce Elisabeta și apoi Maria și-au rostit proclamările, „Maria a rămas cu ea cam trei luni și apoi s-a întors la casa ei.” Luca 1:56. Perioada de șaizeci și șase de zile de la Exeter până la 22 octombrie 1844 este reprezentată prin acele patru luni, care s-au încheiat la legea duminicală ce urma să vină în curând, când a vorbit Zaharia. Cele patru luni reprezintă perioada proclamării soliei strigătului de la miezul nopții, care vine după solia celor cinci luni ascunse.

Cele două solii din istoria millerită au fost cele ale primului și celui de-al doilea înger, iar solia primului înger a fost împuternicită prin împlinirea unei profeții de timp care a început cu o perioadă de cinci luni, care a fost parțial ascunsă până cu zece zile înainte de împlinirea ei, la 11 august 1840, așa cum a fost prezentată de Josiah Litch. Împuternicirea soliei celui de-al doilea înger a fost corectarea predicției greșite din 1843, care a avut loc la adunarea de tabără de la Exeter, așa cum a fost prezentată de Samuel Snow.

Proclamarea mesajului întreg al strigătului de la miezul nopții este reprezentată ca o perioadă scurtă înainte ca ușa să se închidă, care, în istoria lui Noe, a deschis o perioadă de cinci luni ce s-a încheiat cu corabia așezată pe vârful muntelui Ararat. Perioada proclamării strigătului de la miezul nopții vine după desigilarea celor cinci luni ascunse, care a avut loc cu zece zile înainte de 11 august 1840, și a venit, de asemenea, după ce Domnul Și-a retras mâna de pe simbolurile pe care le acoperise pe harta din 1843. Cele zece zile de la 1 la 11 august se aliniază cu cele șaizeci și șase de zile de la Exeter până la 22 octombrie 1844, iar mărturia îndoită identifică faptul că desigilarea a cinci luni ascunse, însoțită de corectarea proclamării greșite care a produs prima dezamăgire, are loc atunci când Maria o întâlnește și o salută pe Elisabeta în luna a șasea.

La legea duminicală, Statele Unite vorbesc ca un balaur, asinul islamului vorbește, iar vedenia lui Habacuc vorbește prin gura lui Ieremia, Zaharia și Ezechiel. La legea duminicală, Ezechiel este un semn, reprezentând astfel stindardul care este ridicat la legea duminicală. Două dintre cele nouă referințe ale cuvântului „semn” din Ezechiel identifică „sabatelor” ca semnul sfințirii, reprezentând unirea Dumnezeirii cu omenirea.

Dar am lucrat de dragul Numelui Meu, ca să nu fie pângărit înaintea neamurilor printre care se aflau, înaintea cărora M-am făcut cunoscut lor, când i-am scos din țara Egiptului. De aceea i-am făcut să iasă din țara Egiptului și i-am adus în pustiu. Și le-am dat legile Mele și le-am făcut cunoscute judecățile Mele, pe care, dacă omul le împlinește, va trăi prin ele.

Mai mult, le-am dat și sabatele Mele, ca să fie un semn între Mine și ei, pentru ca ei să cunoască faptul că Eu sunt Domnul care îi sfințește. Dar casa lui Israel s-a răzvrătit împotriva Mea în pustiu: n-au umblat în hotărârile Mele și au disprețuit judecățile Mele, pe care, dacă le împlinește omul, va trăi prin ele; și sabatele Mele le-au pângărit foarte mult; atunci am zis că Îmi voi vărsa furia peste ei în pustiu, ca să-i nimicesc. Dar am lucrat din pricina Numelui Meu, ca să nu fie pângărit înaintea neamurilor, sub ochii cărora i-am scos. Totuși, Mi-am ridicat și mâna împotriva lor în pustiu, că nu-i voi aduce în țara pe care le-o dădusem, curgând cu lapte și miere, care este podoaba tuturor țărilor; pentru că au disprețuit judecățile Mele și n-au umblat în hotărârile Mele, ci Mi-au pângărit sabatele; căci inima lor mergea după idoli lor. Cu toate acestea, ochiul Meu i-a cruțat, ca să nu-i nimicească, și nu i-am stârpit în pustiu. Dar le-am zis copiilor lor în pustiu: „Nu umblați în hotărârile părinților voștri, nu păziți judecățile lor și nu vă întinați cu idoli lor: Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru; umblați în hotărârile Mele, păziți judecățile Mele și împliniți-le; sfințiți sabatele Mele, și ele vor fi un semn între Mine și voi, ca să cunoașteți că Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru.” Ezechiel 20:9–20.

Ezechiel reprezintă steagul celor o sută patruzeci și patru de mii, iar semnul Dumnezeirii unite cu omenirea sunt „sabatul” Domnului. Ezechiel este semnul la începutul asediului și el este semnul la distrugerea Ierusalimului, când este înălțat ca un steag. La începutul asediului, cei care refuză să vadă și să audă, care profanează „sabatul” Său, sunt de asemenea un semn.

Atunci au venit la mine unii dintre bătrânii lui Israel și au șezut înaintea mea. Și cuvântul Domnului a venit la mine, zicând: „Fiul omului, oamenii aceștia și-au ridicat idoli în inima lor și au pus înaintea feței lor piatra de poticnire a nelegiurii lor; să Mă las Eu oare întrebare de ei? De aceea vorbește-le și spune-le: Așa vorbește Domnul Dumnezeu: Orice om din casa lui Israel care își ridică idoli în inima lui și pune înaintea feței lui piatra de poticnire a nelegiurii lui și vine la proroc, Eu, Domnul, îi voi răspunde, lui care vine, potrivit mulțimii idoloilor lui, ca să apuc casa lui Israel în însăși inima lor, pentru că toți s-au înstrăinat de Mine prin idoli lor.”

De aceea, spune casei lui Israel: Așa vorbește Domnul Dumnezeu: Pocățiți-vă și întoarceți-vă de la idoli voștri; și abateți-vă fețele de la toate urâciunile voastre. Căci oricine din casa lui Israel sau dintre străinii care locuiesc în Israel, care se desparte de Mine, își ridică idoli în inima lui și pune înaintea feței sale piedica nelegiurii lui, și vine la un proroc ca să Mă întrebe prin el, Eu, Domnul, îi voi răspunde prin Mine Însuși. Îmi voi întoarce fața împotriva omului aceluia, îl voi face un semn și o pildă, și-l voi nimici din mijlocul poporului Meu; și veți cunoaște că Eu sunt Domnul. Și dacă prorocul va fi înșelat când va rosti un cuvânt, Eu,

Domnul, am înșelat pe prorocul acela; Îmi voi întinde mâna împotriva lui și-l voi nimici din mijlocul poporului Meu Israel. Ei își vor purta pedeapsa pentru nelegiuirea lor: pedeapsa prorocului va fi întocmai ca pedeapsa celui care întreabă prin el; pentru ca casa lui Israel să nu se mai rătăcească de la Mine și să nu se mai spurce cu toate fărădelegile ei, ci să fie poporul Meu, iar Eu să fiu Dumnezeuul lor, zice Domnul Dumnezeu. Ezechiel 14:1–11.

La Nashville, aceia din cadrul bisericii adventiste de ziua a șaptea laodiceene care n-au crezut, asemenea lui Zaharia; care „au luat poziția că nu trebuie să căutăm minuni și manifestarea vădită a puterii lui Dumnezeu ca în zilele de odinioară”, așa cum este reprezentat de perioada 1840 până în 1844, vor fi confrunțați de cei din afara adventismului cu privire la motivul pentru care au eșuat să dea avertizarea. Ei devin „semnul” soliei false de pace și siguranță, care marchează separarea dintre cei înțelepți și cei nechibzuți, așa cum este reprezentată de cele două corturi opuse de la adunarea de tabără din Exeter. Ei poartă un „semn” al idolatriei și răzvrătirii, în timp ce Ezechiel poartă adevărata solie profetică de avertizare. La sfârșitul asediului, când Ierusalimul este distrus, reprezentând legea duminicală, semnul răzvrătirii este semnul fiarei, iar semnul ascultării este sigiliul lui Dumnezeu.

Timpul de probă se încheie pe deplin pentru adventism la legea duminicală, și există un semn al celor neprihăniți și al celor răi care sunt acolo marcați. Închiderea timpului de probă la legea duminicală care urmează să vină tipifică închiderea timpului de probă atunci când Mihail Se ridică, iar acolo semnul morții mulțimilor este reprezentat prin Gog și Magog.

Și cei ce vor străbate țara, când vreunul va vedea un os de om, va ridica lângă el un semn, până când îngropătorii îl vor îngropa în valea Hamon-Gog. Și numele cetății va fi de asemenea Hamona. Astfel vor curăți țara. Ezechiel 39:15, 16.

Semnul legământului este identificat în capitolul treizeci și șapte din Ezechiel, unde valea oaselor moarte este adusă la viață și cele două toiege sunt unite. Oasele sunt aduse la viață printr-un mesaj al Islamului, reprezentat ca cele patru vânturi, tipificând astfel data de 11 august 1840. Cele două toiege sunt combinate într-unul singur, reprezentând astfel unirea mesajului celui de-al doilea înger cu mesajul strigătului de la miezul nopții. Oasele reprezintă înputernicirea primului înger, iar cele două toiege reprezintă înputernicirea celui de-al doilea înger. După aceea, poporul lui Dumnezeu este poporul Său ales al legământului din zilele de pe urmă, reprezentat de Ioan, ca o sută patruzeci și patru de mii.

Mai mult, voi încheia cu ei un legământ de pace; acesta va fi cu ei un legământ veșnic; și îi voi așeza, îi voi înmulți și Îmi voi pune sanctuarul în mijlocul lor pentru totdeauna. Și cortul Meu va fi de asemenea cu ei; da, Eu voi fi Dumnezeuul lor, și ei vor fi poporul Meu. Și neamurile vor cunoaște că Eu, Domnul, sfîțesc pe Israel, când sanctuarul Meu va fi în mijlocul lor pentru totdeauna. Ezechiel 37:26–28.

Combinarea Dumnezeirii și a umanității este reprezentată în diferite moduri în Cuvântul lui Dumnezeu, iar una dintre ilustrații este aceea în care „cetățuia sufletului”, care se află în natura superioară a unei ființe omenești, este unită cu cetățuia sanctuarului lui Dumnezeu. Când sala tronului ceresc, care reprezintă cetățuia lui Dumnezeu, este unită cu cetățuia naturii superioare a

unei ființe omenești, poporul lui Dumnezeu este „sfânt”, iar El locuiește „în mijlocul lor pentru totdeauna”.

După capitolul treizeci și șapte, Ezechiel prezintă capitelele treizeci și opt și treizeci și nouă, în care se adresează lui Gog și Magog ca simboluri ale confederației omenirii care se află în afara poporului ales al legământului lui Dumnezeu. În capitolul patruzeci, poporul legământului din capitolul treizeci și șapte este înfățișat ca un templu care umple întregul pământ. Capitelele treizeci și opt până la patruzeci reprezintă ridicarea poporului legământului lui Dumnezeu în zilele de pe urmă, așa cum este reprezentată prin numerele 38 și 40.

Vom continua aceste lucruri în articolul următor.